

L'amor

Josep Arcas i Rams

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

La dona i l'home. equivocadament, creuen ésser els cabdals de la majestuosa comèdia de la vida i, si més no, són en realitat els cantants que duen a terme en les òperes, els papers més breus o d'escarransida importància. Àdhuc en l'impulsiu –impetuós, viu, vehement i fins i tot fred, apàtic, flegmàtic, i tranquil–duet d'amor, som mers emissaris de l'espècie humana que sens dubte és la genuïna –original, veritable, fidedigne i real– enamorada universal d'origen celeste.

Diminut, molt diminut, emperò gran molt gran; els hel·lens afaçonaren, amb intel·ligent i deliciós art la concepció d'un nen, quasi un jove, de plaents i jovials expressions amb clotets molt característics a les galtetes. Tan excelsa divinitat fóra, és i serà, sense dubitació “L'AMOR”. Amb moltes qualitats i defectes: afecte, simpatia, voluntat, estima, amiat, afecció, tendresa, deseiiment, indolència, odi, tirania, somnis, insomnis i moltíssims i moltíssims més. Seria de vesànics identificar, tal excelsa divinitat com a dèbil. Més d'un sabreu que aquesta deïdat, aquest ser d'essència divina és més fort que el poderós Hèrcules i més intel·ligent que el gran Júpiter. De més atributs variats, de culte universal, que la pròpia glòria.

Que ningú s'il·lusioni i esperi trobar confidències sobre la meua vida passada o intencions sobre la futura. En l'ombra escric i en l'obagor seguiré vivint amb la granítica intenció de deixar al marge la meua terminant i modesta individualitat. I en canvi enaltiré, sense desmais, tot el referent a la dona i al home. Per què? Per què els estimo.

Res més sagrat hi ha que, per efectes de l'amor, crear éssers que a la vegada han crearan d'altres, dels quals n'esdevindran genitors i genitors, a fi i efecte de sostenir

i conservar les estimacions recíproques dels éssers humans i poder eternitzar, a l'hora, durant milers d'anys la forma, el fons i l'intel·lecte de la dona i del home, demostrant de tal manera, una de les indiscutibles qualitats, entre moltes, de la humanitat, la divina. Per molt d'aporrinada que es desitgi qualificar-la, falsament.

Sortosament el gènere encarregat, entre moltes altres coses, de custodiar –defensar, salvar, sustentar, durar i resistir– la nostre definida i perpetua constitució vivent, immortal i immesurable, va ésser totalment previsor al no pronunciar mai ni introduir l'expressió “deure”, en l'ànima de les persones, pel seu, precisament, tarannà imperiós, condicionat i gens afortunat, sempre amb relació a l'AMOR”. Per tant en lloc d'oferir el “deure”, ofrenà el “plaer”, la delícia, la delectança, el gust, la satisfacció, el bon grat, la voluptat, el goig i fins i tot: el desplaïment i el disgust. És tan poderós aquest, el “plaer”, que quan no va nuat amb “L'AMOR” acaba essent molt insípid...

Quan un home s'enamora d'una dona, intensament, tota la seva passió és l'heretatge de generacions passades, el fruit de genitures presents i l'enzim de futures gènesis. Les passades (generacions) pretenien, ambicionaven i anhelaven el sol, les estrelles, l'aire, la pluja, també la llum, la foscor i moltes i moltes més. Les presents i les futures, també!

Si s'estima aquella dona, en relació a totes les altres, si es mira en el mirall dels seus ulls i se li jura fidelitat –“semper fidelis”– fins a la eternitat és per què en la profunditat de la seva inconsciència hi ha quelcom amesurat que determina l'imparell del seu “AMOR”.

La situació inversa és d'ídèntica condició emperò, possiblement de més viva i despreniment. Millor amb la dona enamorada.

Dóna'm un fill o moriré! Li diu Raquel al vell Jacob després de molts anys d'esterilitat d'aquest –capítol XXIX del Gènesi.

Eloïsa. va estimar al seu preceptor, el filòsof Abelart amb una passió amorosa compartida amb el seu mestre i al morí, l'any 1164; va ésser enterrada en la mateixa tomba on va ser inhumat, vint anys abans, el seu marit i amant Abelart. Apoteòsica història d'AMOR que per falta de temps i espai, aquí, no ressenyada.

La seducció depèn de les formoses generacions o dels generadors formosos. L'AMOR, ben entès, és una de les poques combinacions on les qualitats de l'ànima i de l'intel·lecte contenen tant com les esplendideses d'un cos bell. Les noves societats ho han embolicat i trasbalsat tot fins arribar a malejar els antics sentiments, de tal manera i forma que tot el difós, de bo, per l'espècie ja no resta quasi res.

Nou mesos de gestació i un any de lactància; si prima l'amor entre dona i home, l'entusiasme de l'amant no s'extingeix. La dona molt més encara. En ella l'afecte, la simpatia, la voluntat, l'estima, la inclinació, l'amistat, la tendresa, el sacrifici i fins i tot la follia amorosa lluny de afeblir-se, extenuar-se, abatre's, esllanguir-se, defallir i cansar-se, com passa en alguns homes; es fa gran, s'intensifica, es petrifica i si així és, mai renuncia. El món no hauria d'oblidar que les dones són moltíssim més constants en L'AMOR, que l'home.

La dona que ha conegut, no el gran AMOR si no L'AMOR immens i gran, no serà mai infidel. Es podria dir, de l'home exactament el mateix? Les dones que en front de les inconstàncies indisculpables de l'home, l'abandonen, traeixen o l'enganyen, no amaren jamai. Llevat excepcions.

L'AMOR no és res més que un pèndol balandrejant entre el desig i l'amistat. Impossible confondre L'AMOR amb el desig, sentiment de categoria contraposada: efímer, fugisser, instantani i esquifit. Anàleg a la inspiració d'un cos femení ben format. No importa ni passat, ni present ni futur. L'or, el treball, la glòria, l'amistat, la ciència, l'art i la pàtria, forçosament, hauran de capitular davant de L'AMOR.

És imprescindible considerar a L'AMOR com una carta escrita per Déu amb el seu alè i la seva fortitud, emesa i regada d'abundància, en benefici de les passions ben enteses i dels conceptes ben intencionats.

Contràriament, de vegades el satanàs de torn transforma la disposició poètica i els efectes amorosos, en fets capaços d'afectar i commoure, profunda i negativament, les vides humanes. De tal manera que el cos i l'esperit són harmonitzats per un equilibri aliè que és nodreix de la ruïna, en mig de qualsevol violència humana, acabant per configurar L'AMOR a la mort, a la crueltat i al odi.

Alguns consideren bo el que afalaga el seu petit jo, individual i roí, buscant la satisfacció dels seus gustos íntims, això és L'AMOR fal·laciós. L'interès pels altres, pel seu bé i creixement personal, sense pensar en les seves pròpies i peculiars avantatges, en la seva utilitat i satisfacció, en el seu profit i pensant, únicament, en el

que dóna el seu AMOR als altres i no el que rep dels altres; llavors estima de veritat. El que ens diferencia i honora, dels altres éssers vius, són les nostres facultats d'ésser intel·ligents, conscients, estimats i amadors.

No es pot donar pitjor servei a la humanitat que infondre AMOR sense advertir que no hi ha autèntica gaubança i plaer sense l'ofrena del sacrifici. Els capficats no s'equivoquen quan pengen les seves preocupacions i els seus mals a la falta d'AMOR. Del que reben o el que entreguen dels seus o als seus consemblants, tot és necessari, emperò més el segon si ja que el cos i l'ànima són rics pel que entreguen. Només hi ha una manera de reduir els mal amats, acreixent els ben amats, començant cadascú pel més proper: ell mateix.

De totes les qualitats de l'ànima, és L'AMOR. regal sense preu, de la vida; no precisa conreu; per néixer no fixa artifici ni premeditació; el seu enrobustiment està garantit; és fill predilecte de la desimboltura. En canvi la intel·ligència exigeix costum i pràctica; l'amistat implica tracte; el triomf sacrifici no desitjat; l'estudi, ganes i aplicació. Sortosament L'AMOR és intel·ligent sense costum ni pràctica; amic espontani, sense tracte; triomfador generós i anhelós.

L'AMOR pot més que qualsevol entestament racional o tècnic. Solament els tossuts aconseguen els seus propòsits, àdhuc patint persecució i demolició, són mestres de fugir endavant en tots els focs.

Per sobre de l'univers viu i neix L'AMOR, de tota mena, el vigorós lloc on voldríem prendre terra tothom, on impera: la justícia, la llibertat, l'honor, l'amistat i molt més. A on i cap i a on el bé supera al mal en escriu. A on,

desgraciadament, en aquest regne de la veritat, és impossible viure per sempre.

És tot això L'AMOR? No! Són moltes més coses i millors, a saber: la tendresa, el despreniment, l'oblit de si mateix, la generositat absoluta, tanmateix "L'AMOR de l'ànima"; l'admiració penetrant, la veneració, el mirament, l'alegria, la reverència pel ser estimat, sens dubte "L'AMOR amb seny"; el desig sensual, el sotrac i l'esbruixament, el fregament, la veu, els perfums. Quan tot és encegador, aquest és "L'AMOR del cos i pel cos". Quan bategen i viuen, dins de la dona o l'home, l'ànima, el seny i el cos, tots junts, això és "L'AMOR gran"... Segur!

Innegablement L'AMOR que genera la vida és una AUGUSTA DEÏTAT, però l'amor que serveix per passar frisós i cap flux, el temps, és un existent i insignificant personatge... SEGUR!!

L'Ocasíó és la meva mare,
i els joves em persegueixen,
veient-me més estimat
d'aquells que més m'avorreixen

(L'AMOR)

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

